

מסתב: 978-965-92111-5-9

ב"ה

בקשה

אני מבקש מכל מי שמחזיק את הספר הזה ביד,
להקדיש לי דקה אחת תשומת לב.

תודה!

שמי דוד בן יוסף,

זהו הספר העשירי שהוצאתי לאור עד היום.

אני רואה את כל הספרים שלי, כספר אחד,

שבו אני מבקש לזעוק זעקה גדולה ומרה.

זעקה לשלום

זעקה לשלום ביני לבין עצמי,

ביני לבין אשתי,

ביני לבין הילדים שלי,

ביני לבין השכנים שלי,

ביני לבין כל אדם מישראל,

וביני לבין כל אחד מיצורי האנוש,

שבוודאי גם הוא, מבקש, יחד איתי,

לזעוק זעקה גדולה ומרה.

זעקה לשלום

תודה על תשומת הלב

דוד בן יוסף

"הַבְּחִינָה יִרְאֶה יְהוָה"
שְׁלֹמֹה

"הַבְּחִינָה יִרְאֶה יְהוָה"
שְׁלֹמֹה

ד. בן יוסף

אֲדֹנָי, אֵלֵינוּ
יְהוָה חֲנוּכָּה מְלֹךְ
שֵׁן, לְעֵדֶיךָ אֲדֹנָי וְאֲדֹנָי!
יְהוָה, יְהוָה דְּמִיטָה בְּקֶרֶךְ
יְהוָה, יְהוָה חֲנוּכָּה
יְהוָה, יְהוָה חֲנוּכָּה

רשמי צ'קה!

נשמה טובה!

תודה וברכה!

תודה על ההקשבה!

וברכה להצלחה!

הבוקר אני עובר על יד גן ילדים, בדרך לעבודה,
ורואה ילדה קטנה יוצאת לקראתי משער הגן.

ילדה עם פנים מאירות, עדינות עדינות, עיניים
גדולות, פקוחות לרווחה, מביטות אלי ישר.
אומרת לי שתי מילים: "מי אתה?"

ואני עומד נבון, שואל את עצמי: "למה היא
מתכוונת?"

אני מתבונן בילדה, רואה חיוך עדין מתפשט על
הפנים שלה, ובעיניים שלה, היא תובעת ממני
תשובה.

אני מרגיש שהיא לא מתכוונת לשום דבר מיוחד.
היא שואלת שאלה הכי פשוטה בעולם.

ולמה אני כל כך נבון?

אני מרגיש, שהשאלה הזאת מוכרת לי מאיזה
מקום.

נדמה לי שאבא שלי הראשון, נשאל שאלה דומה.
וגם הוא היה נבון. וגם הוא לא ידע מה לענות.

וגם אני לא יודע מה לענות.

הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכור לי שאי פעם,
מישהו שאל אותי שאלה כזאת.

עם הילדה לא היתה לי שום בעיה. אמרתי
לה שקוראים לי דוד, והיא אמרה לי בשמחה,
שקוראים לה פנינית.

אבל, לעצמי, לא ידעתי מה לענות.

על קצת פחית

לדעת! מניסיון,

על פחית! מניסיון! מניסיון!

אם רשמי? עני, מניסיון! עני,

אני רשמי! עני, מניסיון!

על קצת פחית!

על קצת פחית! עני, מניסיון!

על קצת פחית! עני, מניסיון!

על קצת פחית!

על קצת פחית! עני, מניסיון!

המשכתי ללכת, והרגשתי שהשאלה הולכת אחר.

"אדרבא!" - אמרתי לעצמי - "אם השאלה היא כל כך פשוטה, אז מה התשובה שלך? אתה מסוגל להסביר לעצמך, במילים פשוטות, מי אתה?"

אחר כך חשבתי, שזה לא מדויק שלא שאלו עד עכשיו את השאלה.

אין ספור פעמים שאלו אותך, מי אתה? אולי לא בדיוק בשתי המילים האלה. אולי לא בתמימות כזאת. אבל, שאלו, ואתה ענית: "אני הבן של! אני הבעל של! אני אבא של!" ועוד תשובות, שמשייכות אותך למישהו או למשהו. אבל.

עכשיו כל התשובות האלה, אין להן שום משמעות. אני מנסה לגרש את השאלה המטרידה מעל עצמי. אבל.

היא לא מוותרת. היא חוזרת אלי. מתייצבת מולי, מחייכת בנינוחות, אומרת שהיא לא ממהרת.

ואני מרגיש, שאני מתחיל לאבד את הנינוחות שלי.

"איזו מן שאלה זאת, מי אתה?" - אני אומר לה - "אני מליון דברים! אם אני אתחיל לענות לך באמת, אני לא אגמור לעולם!"

אני חושב על סבא אור.

בכל פעם שאני נמצא במצוקה, אני פונה לסבא אור. הוא תמיד אוהב לעזור.

"מי אני?" - אני שואל את סבא אור.

"אתה חלק אלוה ממעל!" - אומר לי סבא אור - יש בך ניצוץ אלהי!"

ואני שואל אותו: "מה זה הניצוץ הזה? איך הוא נראה?"

וסבא אור אומר לי: הניצוץ הזה הוא כח היצירה שבך."

ואת מבקשת לדעת, מי זה האיש הזה, שאני קורא לו: "סבא אור?"

זה איש, שמזרים אלי אהבה שופעת, נובעת ממקור טהור. ממעיין נסתר של אהבה.

"סבא אור", אני קורא לו, כי הוא מזרים אלי אור, המאיר לי את הדרך שלי אל עצמי.

סבא אור, עוזר לי בחיפושים שלי אחרי התשובה לשאלה, מי אני.

איך הגעתי אל הסבא המאיר הזה?

כשנולד הבן שלי שי, נתן לי שכן מתנה ספר, שכתב סבא אור.

אני זוכה, שהייתי מדפדף בספר, מתבונן במילים הכבדות, מנסה להבין אותן, לראות, אולי יעזרו לי המילים האלה לדעת טוב יותר, מי אני. אבל.

לא הצלחתי!

היתה לי הרגשה של מבוכה, לראות איך אני מבין כל מילה, ולא מבין אף מילה. במשך הרבה שנים, עמד הספר בארון, ולא עורר בי שום חשק להתקרב אליו. הוא סתם מעליב אותי!

למה אני ארצה להתחבר אליו?

המעניין הוא, שיחד עם הדחייה, הרגשתי גם משיכה.

10

11

12

13

14